

Kedves Testvérek!

Most nem a betlehemi jelenetet szeretném idehozni, hanem történelmi távlatba helyezi Jézusnak a születését. Megszólítja az Úr Keresztelő Jánost. Itt van egy személy, és ennek a személynek egy nagyon személyes küldetést ad. Majd Keresztelő János, aki az Istentől megkapja azt a küldetést, ezt ő annak a népnek a tagjaként végzi. Kimegy a Jordán vidékére, és megszólítja a választott nép tagjait: „Jöjjetek, tartsatok bűnbánatot! Minden ember meglátja a világ üdvösségét, minden ember üdvösségét.” Keresztelő János személyes küldetése, hogy minden ember üdvösségre jusson. Keresztelő János összeköti a bűnbánattartással: „Akkor most menjetek ki a Jordán folyóhoz, merítkezzetek alá, és tartsatok bűnbánatot!”

Mit jelent ez számunkra? Egyszerűen nem pusztán csak azt, hogy most akkor itt a bűnbánati idő van. Ahogy szoktuk mondani, Adventben most akkor menjünk el gyónni. Ennél sokkal többről van szó, mégpedig arról, hogy az emberi gyengeség valóságának, az igazságnak, a realitásnak a maga felé eső részét vegye észre. Tudatosítsa magával, majd pedig azt vegye magára, és vállaljon felelősséget. Például tarts bűnbánatot, vagy ha megsértettél valakit, akkor tegyük jóvá, vagy például adjunk elégtételt.

Azt írja az evangélista, hogy Keresztelő Jánosnak meg kellett hirdetni a megtérést a bűnök bocsánatára. Ezzel előkészítse és egyengesse az Úr útját. Várjuk az Urat, hát jöjjön! Tényleg, jól fölöltözünk, ha kicsit még késik, akkor meg ne fázzunk. Miközben az Úr érkezését várjuk, aközben azt hirdeti meg Keresztelő János, hogy „Te is csinálj magaddal valamit!”? Ha mi komolyan vesszük azt, hogy az Úr érkezését várjuk, akkor abból fog következni, hogy egészen biztosan nekünk magunkkal valamit tennünk kell. Akkor, azt jelenti, hogy a ránk eső résszel tényleg nekünk van dolgunk. Energiával, idővel, szenvedéssel szokott járni, azt pedig egyenesen nem szeretjük. Ezért nagyon gyakran járunk el úgy, mint a gyerekek. Mikor a gyerek úgy nagyon szabadulna már, és nagyon ki akarna menni a hóesésbe, meg ő hóembert akar, meg korcsolyázni akar, meg ő ki akar menni, és akkor azt kérdezi apu vagy anyu: „Kész vagy a leckével? Rendben van a szobád?” Akkor mit mond a gyerek? „Kész vagyok, megvagyok!” És akkor lehet, hogy úgy tessék-lássék gyorsan csinál valamit, a szekrénybe bekotor mindent, hogy ne lehessen látni a szétszórt holmit, és azt mondja, de el is hiszi, hogy „Kész vagyok.” A felnőtt ember is gyakorta így jár el.

A személyes felelősségünknek épp a mai evangélium fényében legalább van három dimenziója. A személyes felelősségünknek megvan az egyéni része, hogy én egyes emberként mikor mit hogyan tettem, nem tettem. Az ember-társas lény, csoportok, közösségek, cégek, intézmények tagja, része és részese. Ezért a személyes felelősségünknek mindenképpen van csoportos szintje, társas szintje, közösségi szintje, intézményes szintje. Majd pedig a személyes felelősségünknek van az emberiségre kiterjedő egyetemes szintje is. Az ember hajlamos úgy eljárni, akár Adventben is, miközben várjuk az Üdvözítőt, hogy a személyes felelősségünknek csak az egyéni részével foglalkozunk, és a csoportos, intézményes, közösségi részét besöpörjük az ágy alá, az egyetemes részét szívesen besöpörjük az asztal alá, és azt mondjuk: „Kész vagyok. Kész vagyok. Gyónni is voltam, elmondtam, hogy kétszer hazudtam, háromszor húst ettem pénteken, a többit nem.” A személyes felelősségünknek van egyéni, társas-csoportos-közösségi, és egyetemes szintje mintha ezt elfelednénk!

Az ember, aki tényleg a felelősséget vállalni akarja, akkor ezt az egészet igyekezhet magára venni. Akkor ez pedig azt jelenti, hogy amikor Keresztelő János azt mondja „Jöjjetek ide, a Jordánhoz, és merítkezzetek alá a bűnök bocsánatára!”. Ezek a bűnök lehetnek

egyéni-, társas-, vagy az emberiségre vonatkozó jellegűek. Amikor arról beszélünk, hogy valaki kiáll, és azt mondja: „Én ezt az igazság nevében, vagy Isten nevében teszem.”, nagyon gyakran úgy jár el, hogy a hivatkozásában valami nála többre hivatkozik. Hogy: „Ezt nem magamért csináltam, hanem hát az egyházamért. Nem magamért csináltam, a felekezetemért csináltam. Nem magamért csináltam, a hazámért csináltam. Nem magamért csináltam; a csoportomért, a közösségemért, a cégemért... csináltam.”

Amikor valaki a felelősségnek ezt a három szintjét nem veszi magára. Egy futó, Tokióban vagyunk, magas páratartalom, nagyon meleg van, maraton futás. Odaér a frissítő állomáshoz, és mikor odaért a frissítő állomáshoz, ott vannak kirakva a vizes poharak, ami hát nem is arra kell, hogy valaki jó eredményt érjen el, hanem ne ájuljon el, egyáltalán ne legyen rosszul. Ő fogja, megissza a vizet, majd a következő mozdulatával az összes többi poharat lesodorja, hogy akik utána jönnek, nekik ne legyen vizük. De hát ma már mindent fölvesznek, tehát a világhálón megnézhetitek ezt a mozdulatot. Megkérdezték: „De miért csinálta ezt?”, és azzal szembesítették: „A győzelem miatt? Azért, hogy győzzön, hogy egyáltalán jó eredményt érjen el, képes volt a sporttársaival ezt tenni?” Az illető ebben a szorult helyzetében a következőt válaszolta: „Nem magamért tettem, a hazámért.” Ez az, amikor valaki ugyanazt mondja, mint egy gyerek.

Az igazságot Jézus nem az emberrel szemben hirdette meg, hanem az emberért. Amikor az igazságot a személyért, a csoportokért, közösségekért, intézményekért, nemzetekért, egyházakért és az emberiségért hirdetjük meg. Akkor joggal mondjuk azt, hogy várjuk, hogy érkezzék meg a Béke Fejedelme. Mert akkor tudjuk, hogy az igazság hogyan hozza el a békét. Mert az az igazság, amit valaki egyes emberként, vagy egy csoportnak, intézménynek, felekezetnek, egyháznak a tagjaként másokkal szemben hirdet meg, abból sosem lesz béke. Ezért a keresztyén ember az igazságot a másikért hirdeti meg. Ennek nagyon egyszerűen például az a következménye, hogy mi az utakat igyekszünk egyenessé tenni, és nem a másik embert laposra verni, mert az nem ugyanaz. Nem a másikat kell laposra verni, mert nincs igaza, hanem az Úr útjait egyenessé tenni, hogy azon még az is tudjon járni, akinek a járás nagyon nehéz. Hogy azon még az is tudjon tájékozódni, akinek a tájékozódás is nehéz.

Ez pedig, amikor valaki fölismeri a felelősségét, a személyes felelősségét, annak nem csak az egyéni részét, hanem a csoportos és intézményit, sőt, az egyetemes emberit, majdnem biztos lehet benne, hogy amikor odamegy a Jordán folyóhoz, és azt mondja, hogy: „Ezt mi nem csináljuk jól, mi, így, együtt.” De a mi alatt nem azt érti, hogy a sajátját besöpri a mi alá, hanem azt mondja, hogy „Én is részese vagyok annak. Ezt mi együtt nem csináljuk jól.”

Keresztelő Jánosnak van egy nagyon személyes felelőssége, egy nagyon személyes küldetése. Ezt a nagyon személyes küldetést egy csoportnak, egy népnek, egy intézménynek – mondjuk így – egy vallásnak, egy felekezetnek a tagjaként végzi el, minden ember javára. A csoportok, közösségek, felekezetek, intézmények tagjaként elvállalom, de úgy csinálom, hogy az minden ember javára legyen.

Csak egy záró történet egy kiváló színésről. Pár évvel ezelőtt kapott egy ajánlatot. Az ajánlat így szól: egy napi munka, egy reklám forgatása, egy napi munkáért ez a világhírű színész kapott egy ajánlatot, 35 millió dollár, egy napi munka, 35 millió dollár. A színész hazament, és megbeszélte a feleségével. A következőt válaszolta: „Nekem ez, hogy egy napi munkáért 35 millió dollár, nem éri meg. Három ok miatt nem éri meg. Az első az, hogy ez a légitársaság, amit népszerűsíteni kellene, egy olyan országban működik, amely országban sok embertelenség zajlik. A második okom, hogy miért nem éri meg nekem egy nap alatt 35

millió dollár, az, hogy akkor azon a napon nem lehetek a családommal. A harmadik ok, ami miatt nekem ez egyáltalán nem éri meg, hogy elveszi az alvásidőmet.” Arra csodálkoztam rá, hogy itt van egy színész, aki azt mondja: „Nekem egy napi munkáért a 35 millió dollár egyáltalán nem éri meg, mégpedig azért, mert van az emberség, van a családom, és személyiségem is.” Amen.